

4.

Jag illistig var att min ogerning dölja:
 I kistan jag gömde den mördares kropp
 Och natten med solwarta söjan mänd' dölja
 Hwad som wid den rysliga lifsfärd förlopp.

Mig fasa intog:

Jag ej mig bedrog,

Att Satan i natten mig följde och log.

5.

I Norrköpings ström jag den mördares kastar,
 Och tyckte att jag all min påga war qvitt,
 Och hem till mitt bo så förnöjder jag hastar;
 Men war någons döde så grusligt som mitt?

Jag misstäncker war,

Mitt straff med mig bar,

Och blott af min ondskas jag fick mitt försvar,

6.

Jag borde ha lärt att mig taga till wara
 För vidare afsteg från dygdens stig;
 Men åter jag så uti djefwulens snara,
 Som än icke slutat sitt gylfel med mig:

Min husbonde jag

Gaf dödliga slag;

Jag åter skall blygas för himmelens dag.

GS 1547

Maria Christina Sandberg, Enka efter Byggnästaren
 Olof Norman, föddes 1765 wid Staffs Bruf i Söders
 manland. Då hon war 24 år gammal blef hon gift
 med Norman, som då war Skopparsmästare wid Åtvi-
 daberg. Då denne blifwit antagen till Byggnästare wid
 Säteriet Berg, flyttade hon med honom till Torpet
 Djupsund, beläget på nämnde Säteries ägor, en half
 fjerdings wäg ifrån Norrköping. Till år 1809 lefde
 hon med sin man i största sänja och enighet; men näm-
 de år blef hon håftad, på misstänka att hafwa varit med-
 wetande af en grof stöld, hvarföre hon dömdes att un-
 dergå 28 dagars fängelse wid watten och bröd, jemte
 uppenbar Årkoppligt. Ifrån denna tid blef hon ett fö-
 remål för mannens bitterhet, isynnerhet derigenom att
 hans slågtingar retade honom genom förebräelser att han
 wore gift med en lagbunden tjuf. Mannens knarrighet
 tilltog, då han haft olyckan att förkyla sig och mista alla
 tårna på ena foten, hvarföre han blef sängliggande un-
 der 3 års tid. Genom den tilltagande hårdhet han wi-
 sade henne, fattade hon det beslut att på något sätt göra
 af med honom, hwilket hon en kort tid efter man-
 nens fristående år 1814 äfwen verkställde sålunda:
 Hon tog bortom hans hufwudgård, gaf mannen,
 fängnen, twänne tätt på hwarandra följande
 med en yrhammare, hwar på hon, för att
 förwisa sig om hans döde, upptog från
 epstump, hwarmed hon strypte honom. Der-
 på hon från vinden en stor verktygsfista, i hwil-
 ke mannens döda kropp och tillstöt kistan med
 För Drängen och sin Fosterdotter, sade hon
 begifwit sig till stogen. Dagen derpå lät
 kistan till såhuset, der den stod i 14 dagar.
 På denna tid yppades det för henne tillfälle att hem-
 igen transportera bort kistan sålunda, att hon en natt
 spände sin ore för en kälke, med tillhjelp af en främmande
 piga, som ei hade någon aning om hwad kistan innehöll,
 lyftade den på kälken och förde till Staden, hwar på hon in-
 emot Mesingsbruket utwältade lifet ur kistan, samt utan att
 af någon hafwa blifwit sedd återwände hem. I April må-
 nad blefwo både hon och Drängen håftade på misstänkar

Symbol 10. Förlagan svårläslig
 Original difficult to read

1827

om mord, sedan mannens lif uppsluttit, men då ingen
ting kunde bewisas, blef hon hylletiden åter frigifwen.

År 1818 i Oktober månad mottog hon hemsälsör-
relsen hos Traktören Frilander. Denna ansåg henne för
en ganska naturfönnig qvinna, och hade förut anmåndt
henne att åt sig uppsöka så kallade kloka bönder, af hvil-
ka hon likväl ej träffade mer än en i Risinge Sothen,
som sade sig känna en grufwa, till hwilkens upplåtande
nyckeln till nämnde Församlings Kyrka passade. Flere
gångor twingade Frilander henne att följa sig om nåt-
terna för att söka jordagods. En natt då de sölunda gått
tillsammans till Dragsgårdet utanför Norrköping för att
söka jordagods, kommo de i ordwärling och handgemång,
hwarwid Enkan Norman ryckte ur Frilanders hand en
pxa, hwarmed han hotat henne och gaf honom dermed
ett slag bakifrån att han föll baklänges till marken och
dog. Derpå hastade hon tillbaka till Frilanders boning,
intog sin wanliga hwiloplats och insomnade, samt wakna-
de icke förr än Frilanders hustru på morgonstunden
wäckte henne.

Andra gången mistänkt för mord börjades med hen-
ne ransakning i Norrköpings Råmnergrätt d.
1818, och blef hon sluteligen enligt Kongl. M.
diga utslag den 19 Sept. 1820 insatt å S.
Stockholm, för att af wederbörande Prestern
nas till en uppriktig befinnelse om det em-
gifne brott. Hennes tilltagande siuklighet
lighet, hwarmed Predikanten på stället und-
sökt bereda hennes omvändelse verkade hos
sådan ånger öfwer sina begångna brott, att
i december 1826 tillstod sig hafwa föröfwat de tr-
som här öfwan blifwit omförmålte.

Ux stanna och se en olyckelig qvinna,
Som öfvergaf Gud, följde djefwulen åt;
Som sett under brott lifwets dagar förswinna,
Och lefnadens afton med ånger och gråt!

Mi ungdom, som ser

Mig usla, jag ber,

D, låt aldrig Satan få magt öfwer Er!

2.

En gång äfwen jag ägde lyckan och friden,
Och lefde i trefnad och ro med min man;
Men hwad hos mig grodde blef moget med tiden,
Snart brottelig jag blef, och min lycka förswann.

Ly syndenes trål,

Med orener siäl

Wår hwarlen i tid eller ewighet wäl.

3.

Jag flydde Guds ord, wille trollkonster lära,
Och djefwulens wißdom studerade jag,
Föraktade fromhet, och sökte min ära
Att döfwa mitt samwetes hämnande slag

Med wildfinnat mod

Jag kände mig god

Att mörda min man och utgiuta hans blod.